

The background of the entire image is a dark grey or black color, overlaid with a faint, repeating pattern of musical notation. The notation includes various notes, stems, beams, and clefs, typical of a sheet music score. The text is centered and layered over this background.

2013
20-27. април

СОМУС

сомборске музичке свечаности

Handwritten musical score for guitar, first system. The system consists of two staves: a treble clef staff on top and a bass clef staff on the bottom. The treble staff contains a melodic line with various notes, rests, and slurs. The bass staff contains a bass line with notes and rests. There are several annotations in red ink: a circled '3' in the bass staff, and the numbers '2 1 2 1' written below the bass staff. The music is written in a style typical of guitar notation, with many notes beamed together and slurs indicating phrasing.

Handwritten musical score for guitar, second system. The system consists of two staves: a treble clef staff on top and a bass clef staff on the bottom. The treble staff contains a melodic line with various notes, rests, and slurs. The bass staff contains a bass line with notes and rests. There are several annotations in red ink: a circled '3' in the bass staff, and the numbers '2 1 2 1' written below the bass staff. The music is written in a style typical of guitar notation, with many notes beamed together and slurs indicating phrasing.

Годину дана после поновног рођења једног од најзначајнијих фестивала уметничке музике на овим просторима, СОМУС 2013 водиће нас кроз свет вокалне „а капела“ музике, вокално-инструменталне, барокне и музике писане за клавир и харфу.

Уверен сам да ће гостовање изузетно занимљивих и великих уметничких личности, током осам фестивалских дана, учинити Град интересантним и веома посећеним центром културе.

Добродошли!

Михајло Зурковић, уметнички директор СОМУС-а

Сомборске музичке свечаности 2013.

Судећи према структури ансамбала, овогодишњи фестивал ће свакако обележити наступи великих вокалних и инструменталних састава – два „а капела“ хора, симфонијски оркестар, као и хор и оркестар са солистима.

Свечано отварање је поверено реномираном београдском хору „Collegium musicum“ којим од његовог оснивања руководи проф. Даринка Матић Маровић. На СОМУС-у ансамбл ће наступити под вођством диригенткиње Драгане Јовановић, и то само недељу дана након наступа у њујоршком Карнеги холу, где је хор на Интернационалном хорском фестивалу добио Златну плакету. Такође као промотери српске културе у свету, са запаженим наступом у сали Генералне скупштине Уједињених нација у Њујорку, београдски хор „Viva vox“ представиће нешто другачију визију „а капела“ музике, комбиновањем уметничког и битбокс певања. На тој линији вокалне уметности надовезује се Хор и оркестар са солистима Опере Српског народног позоришта из Новог Сада, који ће са својим солистима извести концертну верзију сценске катате *Кармина бурана* Карла Орфа.

Солистичкој музици, СОМУС је посветио три концерта, од којих један припада *Подијуму младих*. Када је реч о реситалима, сомборска публика ће имати прилику да ужива у интерпретацијама двоје уметника. Флораледа Саки из Италије, једина харфисткиња која је снимила албуме за четири највеће издавачке куће у свету, одржаће свој реситал с делима оригинално писаним за харфу, али и транскрипцијама познатих, клавирских и гитаристичких композиција. Други реситал, који ће бити уједно и последњи

концерт овогодишњег фестивалског издања, одржаће пијаниста Александар Маџар, уметник угледне светске каријере којег за Сомбор вежу посебне успомене.

Уметнички савет СОМУС-а 2013. године отворио је једну нову фестивалску потребу, која није важна само за фестивал, већ и за будућност културе Града и одрживости културне политике, а то је неговање младих талената. У ту сврху, у оквиру *Подијума младих*, наступиће београдска Филхармонија младих „Борислав Пашћан“, која већ деценијама негује младе музичаре, припремајући их за учешће у великим оркестрима, не само домаћим, него и светским. Клавир, који и даље важи за један од најпопуларнијих класичних инструмената, добио је свој живот кроз интерпретације младих уметника. Наиме, победници овогодишњег Београдског Шопен Феста наступиће заједно с новосадским клавирским дуом „Ингмар“.

Камерна музика биће заступљена једним концертном – наступом италијанске пијанисткиње Моире Микелини која ће с члановима гудачког квартета „Rocher“ и контрабасистом Војиславом Деспотовићем извести два солистичка концерта Јохана Себастијана Баха.

Борис Марковић, музички критичар

Уметнички директор фестивала:

Михајло ЗУРКОВИЋ

Уметнички савет фестивала:

Љиљана ВУКЕЉА

Михајло НЕСТОРОВИЋ

Марина МИКИЋ

Јанко ЂОКОВИЋ

Свечано отварање фестивала

Поздравна реч

Михајло Зурковић

председник Уметничког савета и селектор СОМУС-а

Иван Тасовац

директор Београдске филхармоније

Субота, 20. април 2013.

Народно позориште Сомбор, у 20.00 сати

Академски хор „Collegium musicum“ (Београд)

Диригент: Драгана ЈОВАНОВИЋ

Солисти:

Оливера ТИЧЕВИЋ (сопран),

Владимир АНДРИЋ (баритон, првак Београдске опере)

• Програм:

Марко ТАЈЧЕВИЋ

Додолске песме

Непознати аутори

Тебе поем, бугарски напев из 16. века

Полијелеј, *Хвалите имја Господње*, руски напев из 17. века,

Псалм 134

Богородице, *Дјево*, руски напев из 17. века

Сергеј РАХМАЊИНОВ

Богородице Дјево, из *Свеноћног бденија*, оп. 37

Павел ЧЕСНОКОВ

Алилуја, *Спаси Боже људи твоја*

Стеван Стојановић МОКРАЊАЦ

Делови из Литургије Св. Јована Златоустог

Анонимус

Царска јектенија, руски напев из 18. века

Марко ТАЈЧЕВИЋ

Воспојте, *Четврти духовни стих*, Псалм 95.1

Стеван Стојановић МОКРАЊАЦ

Приморски напјеви

Традиционална српска песма (запис М. Васиљевић)

Киша пада

Тома ПРОШЕВ

Mussandra II

Жарко МИРКОВИЋ

Јуниор

Запро ЗАПРОВ

Ливада

Петар ЉОНДЕВ

Ерген деда

Немања САВИЋ

Крајишке песме

Боро ТАМИЊЦИЋ

Три шалџиве минијатуре из Црне Горе

Душан КОСТИЋ

Бачке пошалице

Изводи из светских медија

„Величанствене девојке београдског хора „Collegium musicum“ певале су изузетно.

То је било једно од најбољих извођења на такмичењу.“

(Велика Британија)

„Дивимо се изванредној дикцији, лепоти извођења, ширини, усклађености гласова и њиховој свежини.“

(Белгија)

„Савршен пример у постизању вокалне технике, уједињен с високопрофесионалним члановима, достиже звук, непревазиђен до сада.“

(Мексико)

„Концерт заслужује све суперлативе, савршена виртуозност младих уметника је фасцинантна.“

(Индија)

„До сада нисмо чули перформанс овако савршеног хора и његовог маестралног диригента.“

(Кина)

„‘Collegium musicum’- догађај сезоне!“

(Москва)

Недеља, 21. април 2013.

Народно позориште Сомбор, у 20.00 сати

ФЛОРАЛЕДА САКИ (FLORALEDA SACCHI), харфисткиња (Италија)

• Програм:

Феликс ГОДФРОА (F. Godefroid)

Концертна етида, оп. 193 (1873-78)

Алфонс АСЕЛМАН (A. Hasselmans)

Циганка, каприс за харфу, оп. 21

Енрике ГРАНАДОС (E. Granados)

Из циклуса Дванаест шпанских игара, оп. 37 (1890)

Oriente: Andante, бр. 2

Andaluza: Andantino quasi Allegretto, бр. 5

Исак АЛБЕНИЗ (I. Albéniz)

Из Шпанске свите, оп. 47 (1886)

Астуријас, бр. 5

Куба, бр. 7

**Астор ПЈАЦОЛА (Á. Piazzolla) /
аранжман Ф. САКИ**

Заборав (1982)

Карлос САЛСЕДО (C. Salzedo)

Свита од осам игара (1943)

Сегидиља, Танго, Румба

**Гвидо Алберто ФАНО
(G. Alberto Fano)**

Сећање на Падову (1892)

Петер МАХАЈДИК (P. Machajdík)

*Visible Pintimms (2012)**

*дело је посвећено харфисткињи Ф. Саки

Даниеле ГАРЕЛА (D. Garella)

Слике са острва (2007)

Овде пролеће

Белгијски композитор Феликс Годфроа (1818-1897) био је познат харфиста друге половине 19. века. Након завршеног Париског конзерваторијума, започео је солистичку каријеру по Европи. Својим бриљантним наступима заслужио је да га зову „Паганини на харфи”. Композиторски рад је базирао на делима за харфу и за клавир, а међу најизвођенијим композицијама спада *Концертна етида за харфу*. И његов млађи белгијски колега, Алфонс Аселман (1845–1912), такође и харфиста и композитор, најпознатији је по концертној етиди која носи назив *Извор*, оп. 44. Радећи не само на оригиналним делима за харфу, него и на транскрипцијама композиција које су оригинално биле написане за друге инструменте, Аселман је веома допринео литератури за харфу уопште. Као педагог, изнедрио је читаву генерацију важних француских харфиста 20. века, међу којима је и Карлос Салзедо. Аселман је често свирао сопствена дела на концертима, а од укупно четрдесет четири, колико их је написао за соло харфу, веома популаран јесте комад *Циганка*.

Као један од највећих пијаниста касног 19. и раног 20. века, Енрике Гранадос (1867-1916) је био готово заражен каталонским и шпанским фолклором. Управо такав фолклорни тонус носи циклус *Дванаест шпанских игара*, заснован на различитим народним ритмовима и формама, пре свега играчког карактера. Сами називи комада упућују на порекло музичког материјала, регионалну припадност ритмичких и мелодијских структура, као и на историјске игре шпанског порекла: фанданго, виљанеска, андалуза, арагонеза, валенсијана итд. *Андалуза*, пета игра у поменутом циклусу, вероватно је најизвођенији појединачни комад Гранадоса. Оригинално је написан за клавир, али постоје верзије и за гитару, као и за виолину и клавир, глас и клавир, оркестар, харфу... Циклус шпанских комада написао је и Гранадосов савременик Исак Албениз (1860-1909) који их је повезао у *Шпанску свиту за клавир*, оп. 47. Дело је, у ствари, било поручбина шпанске краљице. Као што је и у Гранадосовом циклусу, и у *Шпанској свити* комаде повезују фолклорно-

регионалне карактеристике. А свакако најпопуларнији комад јесте *Астуријас*, најчешће извођен у верзији за гитару. Последњи комад под називом *Куба* упућује на инспирацију афричком музичком традицијом, пре свега специфичним ритмичким обрасцем – хемиолом.

Један од најпознатијих танга икада написан, поред *Љубавног танга (Libertango)*, јесте *Заборава (Oblivion)* Астора Пјацоле (1921-1992). Своју планетарну популарност ипак не дугује музичкој уметности, већ филмској, јер се као саундтрек појавио у филму *Хенри четврти* Марка Белокија (М. Bellochio), две године пре него што је и настао (1892). Овај кратки комад доживео је бројне транскрипције за различите инструменте и ансамбле, а харфисткиња Флораледа Саки га је адаптирала за харфу.

Француски композитор Карлос Салседо (1885-1961) припада признатим уметницима, када је реч о репродуктивној музичкој уметности прве половине 20. века. Своју *Свиту од осам комада за харфу*, у каснијим издањима и за две харфе, написао је 1943. године са ставовима: гавота, менует, полка, сичилијана, болеро, сегидиља, танго, румба, поново румба и, на крају, танго. Његов савременик, италијански композитор и пијаниста Гвидо Алберто Фано (1875-1961), пак, није био извођачки настројен харфи, али је једно од најизвођенијих дела из свог укупног опуса написао управо за тај инструмент – *Сећање на Падову*. Овај комад, кроз који аутор изражава реминисценције на свој родни град, често се налази на реситалима харфиста.

Са савременим композитором Петером Махајдиком (1961), харфисткиња Флораледа Саки остварила је богату сарадњу. Једно од премијерно изведених дела јесте и *Visible pintimms*, које је први пут представила 11. септембра 2012. године на фестивалу на језеру Комо у Италији. Такође савремени аутор, италијански композитор Даниеле Гарела, свој богати опус је посветио и харфи. Прихваћена и међу широм публиком, дела овог композитора могу се пронаћи на компилацијама с нумерама популарних музичара, као што су Вангелис, Ера, Дион и други.

Понедељак, 22. април 2013.

Народно позориште Сомбор, у 20.00 сати

МОИРА МИКЕЛИНИ (MOIRA MICHELLINI), пијанисткиња (Италија)

ГУДАЧКИ КВАРТЕТ „Rocher“ (Београд):

Радмила Вардалић – виолина, Миљана Поповић – виолина

Дејан Роквић – виола, Горан Мрђеновић – виолончело

Војислав ДЕСПОТОВИЋ – контрабас

• Програм:

Јохан Себастијан БАХ (J. S. Bach)

Концерт за клавир и оркестар бр. 5 у еф-молу, BWV 1056 (1742)

[Allegro]

Largo

Presto

Јохан Себастијан БАХ

*Концерт за две виолине и гудачки квартет у де-молу, BWV 1043 (1717)**

Vivace

Largo ma non tanto

Allegro

Јохан Себастијан БАХ

Концерт за клавир и оркестар бр. 1 у де-молу, BWV 1052 (1738)

Allegro risoluto

Adagio

Allegro moderato

* премијерно извођење у Србији

Низ концерата за клавир и оркестар, односно у то време писаних за чембало, гудаче и континуо, Јохан Себастијан Бах (1685–1750) је компоновао користећи своја раније написана дела. На тај начин је „прекомпоновао“ укупно седам концерата за један, три концерта за два клавира, два концерта за три клавира и један за чак четири клавира. Бах је те композиције написао за потребе музичког друштва „Collegium musicum“ у Лајпцигу, на чијем је челу био од 1729. до 1741. Сви концерти извођени су у лајпцишкој гостиони „Zimmermannsche Kaffeehaus“. Претпоставља се да су сви концерти у ствари само својеврсни аранжмани солистичких концерата за друге инструменте које је Бах писао током ранијег боравка у немачком граду Кетену. Ту претпоставку није могуће у потпуности научно доказати, јер у већини случајева нису сачуване прве верзије дела. Ипак, концерти за чембало спадају у прва дела тог жанра, када је реч о историји литературе за клавијатурне инструменте.

Концерти за једно чембало (BWV 1052-1059) пронађени су у једном рукопису који се данас налази у Берлинској државној библиотеци. *Концерт за клавир и оркестар у де-молу*, BWV 1052 написан је за чембало соло, гудаче и континуо, то јест чембало, прву и другу виолину, виолу и виолончело, односно тадашњи виолоне. Троставачни макроплан дела чине енергични први став, затим ариозни други и

остварења. Бах га је написао између 1717. и 1723. када је био капелмајстор на двору у Кетену. Касније, 1739. године, у Лајпцигу је направио аранжман за два чембала, транспонујући тако цео концерт у це-мол (BWV 1062). Ово дело представља релевантан пример целе епохе, достигнућа касног барока, јер обилује богатом полифонијом.

виртуозни финале. Сматра се да је дело засновано на изгубљеном *Виолинском концерту у де-молу* који је касније аранжиран као оргуљски концерт и 1728. употребљен у две кантате. Прва два става се појављују као музика за уводну симфонију и први корални став кантате *Wir müssen durch viel Trübsal in das Reich Gottes eingehen*, BWV 146, а трећи у кантати *Ich habe meine Zuversicht*, BWV 188. *Концерт бр. 5 у еф-молу*, BWV 1056 написан је такође за чембало соло, виолоне, прву и другу, виолу и континуо, то јест виолончело или виолоне. Оквирни ставови вероватно упућују на своје могуће порекло – један од виолинских концерата (у ге-молу), док се за средишњи претпоставља да је аранжиран став из *Концерта за обоу у Еф-дуру*. Овај став је такође употребљен и као симфонија за кантату *Ich steh mit einem Fuß im Grabe*, BWV 156.

Концерт за две виолоне, гудаче и континуо у де-молу, BWV 1043, познат је као *Двоструки виолински концерт*, то јест *Bach Double* и представља један од најпопуларнијих ауторових

Подијум младих

Уторак, 23. април 2013.

Народно позориште Сомбор, у 18.00 сати

Филхармонија младих „Борислав Пашћан“ (Београд)

Диригент: Ђорђе ПАВЛОВИЋ

Концерт мајстор: Софија Радић

• Програм:

Дмитриј ШОСТАКОВИЧ

Свечана увертира у а-дуру, оп. 96 (1954)

Ђовани Батиста ПЕРГОЛЕЗИ (G. V. Pergolesi)

Концерт за флауту и оркестар, први став (1725-35)

соло флаута: Милан Јеремић (САД)

Сергеј РАХМАЊИНОВ

Вокализа, оп. 34, бр. 14 (1912)

соло виолина: Иван Ђирковић

Светислав БОЖИЋ

Маршето, за симфонијски оркестар (2010)

Дмитриј ШОСТАКОВИЧ

Валцер, музика из филма Први ешалон, оп. 99 (1955-56)

Петар Илич ЧАЈКОВСКИ

*Ноктурно, за виолончело и мали оркестар,
оп. 19, бр. 4 (1873)*

соло виолончело: Ана Гвојић

Мануел де ФАЉА (M. de Falla)

Шпанска игра из опере Кратак живот, G. 35/39 (1904-13)

Феликс МЕНДЕЛСОН (F. Mendelssohn)

Концерт за виолину и оркестар у е-молу, оп. 64, први став (1844)

соло виолина: Милица Жугић

Сергеј ПРОКОФЈЕВ

Двобој из свите Ромео и Јулија (1936)

Камиј СЕН-САНС (C. Saint-Saëns)

Лабуд из свите Карневал животиња (1886)

Петар Илич ЧАЈКОВСКИ

Гопак из опере Мазепа (1881-1883)

Подијум младих

Среда, 24. април 2013.

Народно позориште Сомбор, у 18.00 сати

БЕОГРАДСКИ ШОПЕН ФЕСТ

Одјеци 2013

- Програм:

Фредерик ШОПЕН (F. Chopin)

Мазурка у а-молу, оп. 59, бр. 1

изводи **Ана Мијаиловић**, VI разред основне МШ „Станковић“, Београд
 класа: проф. Маја Радосављевић

Фредерик ШОПЕН

Етида у цис-молу, оп. 10, бр. 4

Скерцо бр. 1 у ха-молу, оп. 20

изводи **Матија Јоцић**, IV разред средње МШ „Станковић“, Београд
 класа: проф. Ивана Матијевић

Фредерик ШОПЕН

Балада бр. 2 у Еф-дуру, оп. 38

Етида у ха-молу, оп. 25, бр. 10

изводи **Лео Борисављевић**, I година Факултета музичке уметности, Београд
 класа: проф. Владимир Милошевић

Фредерик ШОПЕН

Полонеза - фантазија у Ас-дуру, оп. 61

изводи: **Лука Михаило Јовић**, III година Факултета музичке уметности, Београд
 класа: проф. Јокут Михаиловић

Светозар НЕШИЋ

Шопентурно за клавирски дуо

Клавирски дуо „Ингмар“: пијанисти Слободанка Стевић и Александар Глигић

Циклусом концерата под називом *Одјеци* Београдски Шопен Фест представља младе пијанистичке таленте и афирмисане пијанисте, који публици широм Србије, а и ван њених граница, дарују најлепша дела „песника клавира“ – композитора Фредерика Шопена.

С циљем популаризације класичне музике, и фокусом на стимулацију, унапређење и промовисање домаћег музичког стваралаштва које је од огромног значаја за развој српске културе, Фестивал доприноси развијању свести и потребе за истинском лепотом и вечитим вредностима код младог нараштаја.

Светозар Нешић је рођен 21. априла 1982. у Новом Саду. Дипломирао је на Академији уметности у Новом Саду у класи проф. Зорана Мулића, с композицијом *Симфонијета* за симфонијски оркестар. Пише најчешће за различите камерне саставе, хор и соло инструменте. Дела су му извођена у Србији, Хрватској, Црној Гори, Мађарској и Финској. Награђен је на Првом српском националном такмичењу за композицију за ударачке инструменте, и то композицијом *Соната за 30. новембар* за соло маримбу. Композиција *Рођендански концерт*но за клавир и гудачки оркестар је премијерно изведена у новосадској Синагоги у новембру 2012. и налази се на компакт-диску *Савремена композиција у Војводини – Вол.1*. Композиција *Шопентурно* премијерно је изведена на концерту „Шопен као инспирација“ у оквиру Београдског Шопен Феста 2013.

Четвртак, 25. април 2013.

Народно позориште Сомбор, у 20.00 сати

Српско народно позориште (Нови Сад)

Хор и оркестар Опере

диригент: Микица ЈЕВТИЋ

Солисти:

Дарија ОЛАЈОШ ЧИЗМИЋ (сопран),

Игор КСИОНЖИК (тенор),

Васа СТАЈКИЋ (баритон),

Жељко Р. АНДРИЋ (баритон)

• Програм

Карл ОРФ (C. Orff)

Сценска кантата *Carmina Burana* (1935-36)

(концертно извођење)

Фортуна, владарка света (Fortuna Imperatrix mundi):

О, Фортуна (O Fortuna)

Горко плачем због Фортуне (Fortune plango vulnera)

Пролеће (Primo Vere):

Ведро лице пролећа (Veris leta facies)

Сунце све ублажава (Omnia sol temperat), баритон

Ево благод (Ecce gratum)

На пашњаку (Uf Dem Anger):

Плес (Tanz)

Цветна шума (Floret silva nobilis)

Продавче, дај ми боју (Chramer, Gip Die Varwe Mir)

Коло (Reie)

Када би цео свет био мој (Were Diu Werlt Alle Min)

У крчми (In Taberna):

Изнутра изједен (Estuans ilnterius)

По језеру сам плувала (Olim lacus colueram), тенор

Ја сам опат (Ego sum abbas), баритон

Кад смо у крчми (In Taberna quando sumus)

Љубавно удварање (Cour d'amours):

Љубав свуда долеће (Amor volat undique), хор дечака и сопран

Дан, ноћ и све (Dies, nox et omnia)

Стајала девојка (Stetit puella)

У мојим грудима (Circa mea pectora), баритон и хор

Ако младић с девојком (Si puer cum puellula)

Дођи, дођи, дођи ти (Veni, venim, venias)

У души (In trutina)

Време је баш лепо (Tempus est locundum), баритон, сопран, хор

О, најдражи мој (Dulcissime)

Бланцифлор и Хелена (Blanziflor et Helena):

Здраво, најдивнија (Ave formosissima)

Фортуна, владарка света (Fortuna Imperatrix mundi):

О, Фортуна (O Fortuna)

Своје најпопуларније дело, сценску кантату *Кармина бурана*, немачки композитор Карл Орф (1895-1982) написао је 1937. године на текстове из истоимене средњовековне збирке. *Песме [из] Бојерна*, како би гласио превод с латинског, представљају сабра-не песме путујућих студената, певача, младих свештеника касног 12. и раног 13. века. Написана на три језика – каснолатинском, старофранцуском и средњовисоконемачком, збирка садржи морално-сатиричне, љубавне, винске и студентске песме. Стихови говоре о људској природи, љубави, искушењима, а често су веома пикантни и провокативни. Стога припадају литератури профаног карактера, што је и сам Орф назначио у поднаслову свог дела: „Профане песме за солисте и хор уз пратњу инструмената и магијских слика“. Уводна музика, пролог „О, Фортуна“, често се изводи и самостално, а пева о ђудима Фортуне, богиње среће, чији се точак непрекино окреће. Музика ове нумере је употребљена у бројним филмовима, телевизијским остварењима, рекламама, видео-играма, чиме је постала веома препознатљива код популарне културе.

У Српском народном позоришту *Кармина бурана* доживљава четврто извођење. Прво је било 1964. године, у кореографији и режији Ике Отрина, под диригентским вођством Лазара Буте. Након одиграних десет представа, уследило је друго извођење, али тек након три деценије. У кореографији и режији Владимира Логунова и с диригентом Миодрагом Јаноским, од премијере 6. јуна 1992. године, одиграно је пет представа. Трећи пут дело је премијерно изведено 1998. у кореографији и режији Иштвана Херцога и диригента Миодрага Јаноског, с укупно пет представа. Данашњу режију потписује Сања Вукићевић, а ансамбл наступа под вођством диригента Микице Јевтића.

Петак, 26. април 2013.

Народно позориште Сомбор, у 20.00 сати

Хор „Viva Vox“ (Београд)

Диригент: Јасмина ЛОРИН

Програм ће бити накнадно достављен.

Врхунац досадашње каријере хора „Viva Vox“ представља концерт у сали Генералне скупштине Уједињених нација поводом прославе Српске нове године 14. јануара 2013. године, чиме је хор преузео одговорну улогу културних амбасадора наше земље пред целим светом. Као једини музички састав из Србије који је икада наступио у тој дворани, „Viva vox“ се придружио листи пробраних светских музичара којима је припала та велика част.

COMYC

Субота, 27. април 2013.

Градска кућа, у 20.00 сати

АЛЕКСАНДАР МАЏАР, пијаниста (Швајцарска/Белгија)

• Програм:

Волфганг Амадеус МОЦАРТ (W. A. Mozart)

Анданте у Еф-дуру, К. 616 (1791)

Франц ШУБЕРТ (F. Schubert)

Соната у А-дуру, бр. 20, D. 959 (1828)

Allegro

Andantino

Scherzo: Allegro vivace. Trio: Un poco più lento

Allegretto

*** пауза ***

Франц ЛИСТ (F. Liszt)

Божји благослов у самоћи (Bénédiction de Dieu dans la Solitude),
из циклуса *Поетске и религиозне хармоније*, S. 173, R. 14 (1848)

Заборањени валцер (Valse oubliée) бр. 1, S. 215, R. 37 (1881)

Мефисто валцер бр. 1, S. 514, (1859-62)

Анданте је последња композиција коју је Волфганг Амадеус Моцарт (1756-1791) написао за механичке оргуље. Инструмент, познат и као музички сат, репродуковао је на сопствени погон музику путем сатног механизма, а био је омиљен експонат у личном антикваријату бечког аристократе Јозефа Дејма (J. Deym). Овај гроф чешког порекла, упознао је Моцарта преко скулптора Леонарда Поша (L. Posch) који је радио за грофа, па је наручио композиције за своје музичке експонате. Поред две фантазије, обе троставачне (K 594 и 608), Моцарт је написао и *Анданте* који је у свој каталог 4. маја 1791. године означио као „анданте за цилиндар (ваљак, прим. аут.) у малим оргуљама“.

Своју претпоследњу клавирску сонату, Франц Шуберт (1797-1828) је написао свега три месеца пре смрти, током септембра 1828. године. Она припада групи од три последње сонате које је композитор написао после смрти Лудвига ван Бетовена (L. van Beethoven). Иако се сматрају Шубертовим најбољим остварењима у том жанру, три сонате на одређен начин, ипак, што музичка анализа показује, кореспондирају с Бетовеновим стваралаштвом. Наиме, постоје мишљења да је Шуберт, након Бетовенове смрти, постао (кончано) слободан као композитор, излазећи из сенке великана која је несумњиво пратила његову каријеру. Ипак, музички текст показује другачије. У случају *Сонате у А-дуру*, на пример, последњи став – *Рондо* заснован је на музичком материјалу финала Бетовенове *Сонате бр. 16 у Ге-дуру*. Ову композицију аутор није објавио за живота. Соната је објављена тек десет година касније.

Један од највећих пијаниста 19. века и централна личност тадашњег концертног живота у Европи, мађарски композитор

Франц Лист (1811-1886) написао је циклус клавирских комада под називом *Поетске и религиозне хармоније (Harmonies poétiques et religieuses)* током боравка на имању своје љубавнице, принцезе Каролине фон Витгентштајн (C. von Wittgenstein), 1847. године. Као трећи по реду, комад *Божју благослов у самоћи (Bénédiction de Dieu dans la Solitude)* следи после *Ave Maria*, такође религиозног садржаја. Мистичну атмосферу која доминира композицијом, аутор је нагласио увођењем литерарног садржаја. Реч је о стиховима француског књижевника Алфонса де Ламартина (A. de Lamartine) чији је почетак: „Одакле долази, Боже, овај мир који ме обузима?“ С контрастно постављеним одсецима, често наглашеном фрагментарношћу, неочекиваним модулацијама, као и реминисценцијама у коди, Лист наставља да развија своју јединствену структуру музичког дела. Више од три деценије касније, Лист је компоновао још један циклус сродних комада – четири *Заборављена валцера*, између 1881. и 1885. године. У истом периоду настала су и три од укупно четири *Мефисто валцера*. Први, пак, настао је доста раније, између 1859. и 1862. године. Лист је прво написао оркестарску верзију, а касније је направио аранжмане за клавирски дуо и клавир четвороручно. Верзија за соло клавир поседује, ипак, највећу аутономију, када је реч о структури, али и о самој њеној естетици. Као најпопуларнији и најизвођенији, први валцер је познат и по свом поднаслову *Плес у сеоској крчми (Der Tanz in der Dorfschenke)*, чиме се аутор позива на епизоду свадбеног плеса у сеоској крчми из *Фауста* Николауса Ленауа (N. Lenau). Валцер је посветио свом омиљеном ученику, пољском пијанисти и композитору Карлу Таузигу (K. Tausig).

БИОГРАФИЈЕ

ДРАГАНА ЈОВАНОВИЋ, диригенткиња

Дипломирала је и магистрала на Одсеку за дириговање Факултета музичке уметности у Београду, у класи проф. Даринке Матић Маровић. Тренутно се налази на докторским студијама из дириговања на истом факултету. Добитница је Награде Фонда „Предраг Милошевић“ за најбољег студента дириговања. Усавршавала се код проф. Матса Нилсона (M. Nilson) у оквиру пројекта „The Art of Choral Singing“ Краљевског колеџа за музику у Стокхолмну.

Постигла је изузетне резултате, радећи као професор и диригент мешовитог хора, гудачког и симфонијског оркестра Средње музичке школе „Коста Манојловић“ у Земуну. Била је ангажована као корепетитор Оперског студија Народног позоришта у Београду и корепетитор и диригент Мешовитог хора Радио-телевизије Србије. Као асистенткиња диригенткиње проф. Даринке Матић Маровић у Академском хору „Обилић“, АКУД „Бранко Крсмановић“ и Академском хору „Collegium musicum“, имала је прилику да ради на значајним вокалним и вокално-инструменталним делима и да сарађује с бројним диригентима, као што су Младен Јагушт, Бојан Суђић, Урош Лајовиц, Саша Бритвић, Франческо ла Векија (F. La Vecchia), Питер Робинсон (P. Robinson), Ен Шао (E. Shao) и Зубин Мехта (Z. Mehta). Припремала је гостовање ових хорова на такмичењима и учествовала као други диригент на фестивалима и турнејама у Србији и иностранству (Грчка, Кипар, Румунија, Мађарска, Пољска, Словенија, Аустрија, Италија, Шпанија, Белгија, Француска, Велика Британија, Ирска, Шведска, Турска, Русија, Белорусија, Кина, Јужна Кореја, САД, Мексико, Еквадор, Аргентина).

Драгана Јовановић је од 2004. године била асистенткиња, а сада је доценткиња за хорско певање и дириговање на Катедри за дириговање Факултета музичке уметности у Београду, где ради с Мешовитим хором ФМУ и Академским хором „Collegium musicum“. С тим ансамблима остварила је много концерата у Србији, као концертне турнеје у Грчкој, Македонији, Бугарској, Мађарској, Аустрији, Шпанији и на Тајвану. Више наступа одржала је и са Симфонијским оркестром истог факултета. Такође, предавач је на бројним семинарима и радионицама из области хорског певања и дириговања.

„Collegium musicum“, академски хор (Србија)

Академски хор „Collegium musicum“ основан је 1971. године на иницијативу професора Војислава Илића. Чине га студенткиње Факултета музичке уметности у Београду. Хор од оснивања ради под диригентским вођством проф. емеритуса Даринке Матић Маровић. До данас, више од три стотине студенткиња ФМУ биле су чланице овог ансамбла.

Ансамбл је од оснивања 1971. године до данас одржао више од три хиљаде концерата у земљи и иностранству (Италија, Француска, Енглеска, Ирска, Шпанија, Румунија, Бугарска, Норвешка, Пољска, Чешка, Словачка, Аустрија, Немачка, Португал, Шведска, Белгија, Грчка, Мађарска, Словенија, Хрватска, Босна и Херцеговина, Македонија, Црна Гора, Аргентина, Бразил, Мексико, Куба, Индија, Пакистан, Авганистан, Иран, Монголија, Кина, Тајван, Јужна Кореја, Русија, Белорусија, Украјина, Литванија, Летонија, Естонија). Изузетно успешне наступе Академски хор „Collegium musicum“ имао је на реномираним светским фестивалима, као што су: Прашко пролеће (Prague Spring),

фестивал „Жорж Енеску“ (George Enescu Festival), Берлински свечани дани (Berlin Classic Days), Фландријски фестивал у Генту, Фестивал вокалне музике у Брну, Фестивал духовне музике у Москви, Светски фестивал омладине и студената у Берлину и Хавани, Фестивал у Пуебли и Тепозотлану, Фестивал духовне музике у Палерму, Музички дани у Трсту, Фестивал у Атини, Делфима, Левадији, Аталанти, Касторији, Крфу, фестивали у Туру и Тулону итд. Академски хор „Collegium musicum“ је на свим међународним такмичењима на којима је учествовао, освајао највиша признања, углавном прве и специјалне награде (Арецо, Ланголен, Гориција, Награда Би-Би-Си-ја, Берлин, Варна, Торевјежа, Масмехелен, Превеза, Корк, Пекинг, Хајновка).

Академски хор „Collegium musicum“ је снимао за Радио-телевизију Србије, Национални радио Норвешке, РАИ, РТВ Мексико, Аустријску РТВ, Би-Би-Си, Белгијски Радио 3, РТВ Пекинг итд. На репертоару ансамбла се налазе композиције аутора из разних периода, од XI века до савремених аутора. Висок професионални ниво и креативност овог ансамбла инспирисала је многе композиторе да му посвете своја дела. У својој историји, која траје више од четири деценије, хор је остварио више од две стотине премијерних извођења. О успеху хора писали су бројни светски критичари, и то увек у суперлативима: „Величанствене девојке београдског хора 'Collegium musicum' певале су изузетно. То је било једно од најбољих извођења на такмичењу“ (Велика Британија); „Савршен пример у постизању вокалне технике, уједињен с високопрофесионалним члановима достиже звук, непревазиђен до сада“ (Мексико), „'Collegium musicum' – догађај сезоне“ (Москва).

ФЛОРАЛЕДА САКИ, харфисткиња (Италија)

Према речима музичких критичара, као уметница изузетне музичконости, Флораледа Саки (Floraleda Sacchi) спада у малобројне харфисте у свету који су као солисти наступали у најзначајнијим салама на четири континента.

Харфу је почела да свира са четрнаест година код професорке Лизете Роси (Liseta Rossi), а потом је студирала у класама проф. Џуди Ломана (Judy Loman) у Канади, потом проф. Алис Шалифу (Alice Chalifoux) у Сједињеним Америчким Државама и проф. Алис Џајлс (Alice Giles) у Немачкој. Паралелно с музиком студирала је енглески, француски и немачки језик. Освојила је награде на укупно шеснаест међународних такмичења. Наступала је у познатим концертним дворанама у Европи, Америци и Азији: Карнеги холу и Палати Уједињених нација у Њујорку, Гевандхаусу (Gewandhaus) у Лајпцигу, Концертној сали у Берлину, сали Верди у Милану, сали Мацуо у Токију и др. Флораледа Саки је снимила више компакт-дискова, а једини је харфиста који је снимео за четири велике издавачке куће: „Деку“, „Филипс“, „Универзал“ и „Дојче грамофон“, представљајући тако свој богати репертоар: сопствене композиције и аранжмане, дела савремених аутора, као и дела касног 18. века. Из сарадње с композиторима који су писали музику за њу, настао је пројекат „Колекција портрета“, серија компакт-дискова за италијанску кућу „Амадеус Арте“. Редовно одржава мајсторске курсеве у Европи, САД и Канади. Од 2006. године уметнички је директор музичког фестивала на ломбардијском језеру Комо (Lake Como Festival).

Флораледа Саки је још када је имала двадесет једну годину написала музиколошку студију о харфисти и композитору Елијасу Паришу (Elias Parish Alvars) за коју је добила признање у Прагу. Њену музиколошку

делатност употпуњују чланци у стручним часописима и нотне публикације за едицију „Ут Орфеус“. Флораледу Саки музички критичари сматрају истинским иноватором у приступу инструменту. Водеће страсти у њеном животу јесу путовање, учење, цртање, фотографија и видео снимање, због чега је често описују као многострану уметницу.

МОИРА МИКЕЛИНИ, пијанисткиња (Италија)

Студије клавира почела је на Конзерваторијуму „Ђулио Бричалди“ у Тернију, граду италијанске покрајине Умбрија. Моира Микелини (Moira Michellini) је убрзо показала веома посебан музички дар и таленат за клавир. Дипломирала је највишим оценама у класи професора Фауста Мastroјанија (Fausto Mastroianni). Усавршавање је наставила радећи с професорима Лијом де Барберис (Luca De Barberis), Орацијем Фругонијем (Orazio Frugoni) и Алесандром Speкијем (Alessandro Srecchi) у Фиренци. Постдипломске студије клавира завршила је на Академији „Опус артис“ у класи професора Акилеса деле Виња у Бриселу, као и на Универзитету „Моцартеум“ у Салцбургу.

Свој први солистички концерт Моира Микелини одржала је 1987. године у позоришту „Ђузепе Верди“ у Тернију и од тада је одржала бројне наступе, као солисткиња и као чланица камерних ансамбала, како у градовима Италије, тако и у Белгији, Аустрији, Португалу, Шпанији, Немачкој, Швајцарској, Француској, Аргентини, Малезији и Јапану. Када је реч о сарадњи с оркестрима, треба истаћи њене наступе с Националним симфонијским оркестром Малезије, Државним оркестром Румуније с којим је снимила уживо извођење *Клавирског концерта* Џорџа Гершвина, затим с Бонским омадинским симфонијским оркестром, Градским симфонијским оркестром Буенос Ајреса, Оркестром

Конзерваторијума у Лијежу и Симфонијским оркестром Мурсије. Била је учесница више клавирских такмичења, на којима је освојила високе награде.

Године 1999. Моира Микелини је снимила свој први компакт-диск, с делима Доменика Скарлатија (Domenico Scarlatti) и Антонија Солера (Antonio Soler који је представила на Међународној изложби музике 2001. године у Паризу. Моира Микелини је уметнички директор Културне заједнице „Араба Фениче“ у Тернију.

Гудачки квартет „Rocher“

Ансамбл је основан 2011. године у Београду на иницијативу два „Rocher“. Репертоар квартета чине бројна дела, од композиција класичне музике, преко популарних минијатура, до џез и евергрин стандарда. Поред неколико одржаних концерата у земљи, квартет је имао запажене наступе на „Шопинг фестивалу“ у Дубаију (Уједињени Арапски Емирати) 2012. године, као и на 39. Мајском музичком меморијалу „Јосип Славенски“ у Чаковцу (Хрватска). Квартет тренутно припрема материјал за свој први компакт-диск.

Радмила Вардалић, виолинисткиња

Дипломирала је на Академији лепих уметности у класи професора Дејана Михаиловића, а магистрирала је на Факултету музичке уметности у Београду. Полазница је интерпретативног студија виолине проф. Михаиловића. Такође, похађала је курс шпанске музике „Musica en Compostela“ код професора Агустина Леона Ареа (Agustín Leon Are) у Сантијаго де Компостели (Шпанија), где је добила прву награду „Ан-

дрес Сеговија“ (Andres Segovia). Наступала је на домаћим и међународним такмичењима, као што су: „Петар Коњовић“, „Петар Тошков“ у Београду, такмичење у Стрези (Италија), затим „Јан Коцијан“ (Чешка), „Хоакин Родриго“ (Шпанија). Поред више првих награда, добила је и специјалну награду на Међународном конкурс виолиниста у Торесу (Шпанија) за најбоље изведено дело шпанског аутора. Као солисткиња, наступала је у земљи и иностранству, а посебно су биле запажене њене турнеје у Русији, Словачкој и Шпанији. Као солисткиња, такође је наступала с Оркестром Министарства одбране „Станислав Бинички“, Београдским гудачким оркестром „Душан Сковран“ и „Краљевским гудачима Светог Ђорђа“. С виолинистом Дејаном Роквићем основала је дуо „Rocher“ и објавила компакт-диск под називом „Fantasía“. Њен широки репертоар обухвата дела свих музичких епоха. Чланица је УМУС-а и камерног оркестра „Simfonieta“. Бави се и педагошким радом. Свира на виолини из колекције мајстора Миодрага В. Богића.

Миљана Поповић, виолинисткиња

Завршила је Школу за музичке таленте у Ђуприји. Дипломирала је на Факултету музичке уметности у Београду у класи професорке Марије Шпенглер, код које тренутно похађа и мастер студије. Ангажована је као чланица Београдске филхармоније. Стална је чланица „Краљевских гудача Светог Ђорђа“. Учесница је бројних домаћих и међународних такмиња на којима је освојила прве награде. Добитница је сертификата конзерваторијума у Берну. Наступала је на бројним концертима у земљи и у иностранству: Украјини, Чешкој, Швајцарској, Белгији, Аустрији, Италији, Хрватској... Као чланица квартета „Краљевски гудачи Светог Ђорђа“ наступала је на концертној трибини композитора у

Београду, као и на фестивалима БЕМУС и НОМУС. Одржала је неколико реситала у концертним салама Коларчеве задужбине, САНУ, ЈДП. Похађала је мајсторске курсеве Стефана Миленковића (САД), Гордана Николића (Белгија), професора Дејвида Такена (David Takeno) и Игор Петрушевског (Велика Британија), Јулијана Рахлина (Julian Rachlin), Аустрија.

Дејан Роквић, виолиста

Дипломирао је на Факултету музичке уметности у Београду у класи професора Петра Ивановића. Усавршавао се на семинару за виолисте у Мађарској који је водила професорка Ута Винцл с Дрезденског конзерваторијума, као и на семинару за гудачке квартете „Барток“ код професора Шандора Девича (Sándor Devich) с Будимпештанског конзерваторијума. Боравио је у Варшави (Пољска), где је био ангажован у оркестру с одабраним музичарима из целог света. Оснивач је Београдског гудачког квартета с којим је остварио бројне концерте у земљи и иностранству и објавио три компакт-диска. С истим квартетом био је активан учесник семинара чувеног квартета „Амадеус“ у Лондону. С виолинисткињом Радмилом Вардалић основао је дуо „Rocher“ с којом је објавио први компакт-диск под називом „Fantasía“. Као солиста, поред бројних концерата у земљи, остварио је трајне снимке за Радио Београд и Радио Нови Сад. Ангажован је као први соло виолиниста Симфонијског оркестра Радио-телевизије Србије. Бави се педагошким радом. Члан је УМУС-а, Матице српске и Камерног оркестра „Simfonieta“.

Горан Мрђеновић, виолончелиста

Дипломирао је на Факултету музичке уметности у Београду у класи професора Дејана Божића. После завршених магистарских студија камерне музике, у класи професора Уроша Пешића, уписао је докторске студије камерне музике у класи професорке Зорице Ћетковић, 2010. године. Стални је члан оркестра Београдске филхармоније. Добитник је више специјалних и првих награда као солиста и као члан камерних састава на такмичењима у земљи и иностранству. После неколико камерних састава с којима се усавршавао на међународним мајсторским курсевима у Немачкој и Аустрији, године 2003. основао је, заједно с пијанисткињом Драганом Раић и виолинистом Владаном Лончаром, клавијерски трио под називом „Тrio Аугога“. С тим ансамблом усавршавао се на мајсторским курсевима у Вајкерсхајму (Немачка, 2003), у Хамару (Норвешка, 2005), у Букурешту (Румунија, 2005) и у Грацу (Аустрија, 2007). С ансамблом је наступао на Фестивалу „Дани Антуна Добронића“, као и у концертној дворани „Ватрослав Лисински“ у Загребу 2011. године. Снимао је за потребе Радио-Телевизије Србије, Радио Београда, Радио Штутгарта, Хрватске Радио-телевизије и Државне телевизије Румуније. У сарадњи с Радио Хрватском, трио је 2008. године снимии компакт-диск с делима Антуна Добронића.

Војислав ДЕСПОТОВИЋ, контрабасиста

Дипломирао је контрабас у класи професора Небојше Игњатовића и одсек Опште музичке педагогије у класи професора Светислава Божића на Факултету музичке уметности у Београду. Стални је члан Симфонијског оркестра Радио-телевизије Србије од 1997. године, где је на

позицији вође деонице контрабаса. Члан је и квинтета солиста Камерног оркестра „Краљевски гудачи“.

ЂОРЂЕ ПАВЛОВИЋ, диригент (Србија)

Студије дириговања и последипломске студије, Ђорђе Павловић је завршио на Факултету музичке уметности у Београду, у класи проф. Јована Шајновића. Од 1992. ради у Опери Народног позоришта, а од 1993. до данас диригује опере *Слепи миш*, *Севиљски берберин*, *Трубадур*, *Травијата*, *Риголето*, *Атила*, *Набуко*, *Дон Карлос*, *Боеми*, *Евгеније Оњегин*, као и балете *Успавана лепотица* и *Укроћена горопад*. Од 1998. до 2006. године ради и као шеф Хора Опере Народног позоришта. У периоду од 2000. до 2006. године с Хором Опере „Павловић“ премијерно је извео три обимна хорска дела: *Небесну литургију* (2000), *Литургију Св. Јована Златоустог* (2000) и *Празнично вечерње* (2003) композитора Светислава Божића.

Поред рада на оперском репертоару, Павловић је веома активан и у концертној делатности, како у нашој средини, тако и у иностранству, где је својим наступима веома запажен и у промовисању српске музике. Идејни је творац и оснивач Српског камерног хора и оркестра (1994) с којим је остварио запажене резултате, као и велики број концерата широм земље, те значајне наступе на бројним музичким фестивалима. С тим ансамблима извео је и велики број дела српске уметничке музике, а многи од тих концерата трајно су забележени за радио и телевизију. Са Српским камерним оркестром добитник је награде „Златни беочуг“ за 1996. годину за трајни допринос култури.

Ђорђе Павловић је стални гост-диригент Државног симфонијског оркестра из Запорожја, и с тим ансамблом снимии је компакт-диск. Дис-

кографија овог уметника обухвата и дела Светислава Божића, снимљена на укупно пет компакт-дискова.

Од маја 2006. године, Павловић делује као шеф-диригент Филхармоније младих „Борислав Пашћан“ с којом је у кратком периоду остварио већи број концерата. С младим филхармоничарима остварио је и пет летњих музичких кампова на Тари који су, између осталог, запажени и по наступима са иностраним уметницима из Русије и Украјине. С овим ансамблом, добитник је признања „Златна плакета Коларчеве задужбине“ 2008. године, поводом сто тридесет година постојања ове институције културе, као и „Златни беочуг“ Културно просветне заједнице 2009. године, за трајни допринос култури.

Филхармонија младих „Борислав Пашћан“ (Србија)

Оркестар је основан 1978. године као Млади филхармоничари Београда. Од тада је на челу оркестра био његов оснивач, диригент Борислав Пашћан. Након његове смрти 1981. године, оркестар мења име у Филхармонија младих „Борислав Пашћан“, а за диригентским пултом смењивали су се диригенти Антон Колар, Оскар Данон, Небојша Цвијановић, Небојша Степић, Станко Јовановић, Јован Живковић, Иван Марковић. Данас оркестар делује под вођством маистра Ђорђа Павловића, диригента Опере и Балета Народног позоришта у Београду.

Филхармонију чини између шездесет и седамдесет пет чланова, ученика средњих музичких школа из Београда, „Корнелије Станковић“, „Стеван Мокрањац“, „Јосип Славенски“, „Др Војислав Вучковић“, „Коста Манојловић“, „Јосиф Маринковић“, „Владимир Ђорђевић“, „Петар Коњовић“, „Ватрослав Лисински“ и панчевачке, „Јован Бандур“, као и студенти Факултета музичке уметности у Београду и Филолошко-

уметничког факултета у Крагујевцу. С ансамблом су своје солистичке каријере започели виолинисти Стефан Миленковић, Илија Маринковић, Немања Радуловић, Станко Мандић. Као солисти, с оркестром су наступали и виолиниста Сретен Крстић, пијаниста Александар Сердар, примадоне Радмила Бакочевић и Јадранка Јовановић, фински пијаниста, Павали Јумпанен (Pavali Jumpanen), руски пијаниста, Александар Синчук (Aleksandar Sinchuk). Оркестар су, поред сталних, предводили и гостујући диригенти: Евгениј Абшаломов (Evgeni Abshalomov, САД), Вјаћеслав Ређа (Viaceslav Redja, Украјина), Ђура Јакшић, Ангел Шурев (Србија). Оркестар је до сада освојио више награда и признања, међу којима су трећа награда на Међународном такмичењу омладинских оркестара у Бечу (1979), златна статуа „Коста Абрашевић“ у Ваљеву, медаље на фестивалима у Нишу, Крагујевцу, Неготину, Књажевцу, „Златна плакета Коларчеве задужбине“ (2008), „Златни беочуг“ Културно-просветне заједнице (2009) и др. Оркестар је до сада наступао у Аустрији, Француској, Швајцарској, Грчкој, Румунији, Хрватској, Словенији, као и у градовима Србије. Чланови оркестра активно учествују на летњим музичким камповима: Тијесно (Хрватска, 1979), Гозд Мартуљак (Словенија, 1980), Баошићи (Црна Гора, 1987), Кладово (Србија, 1995, 1996, 2000), Тара (Србија, 2002-2009).

Када је реч о репертоару Филхармоније младих „Борислав Пашћан“, заступљена су дела различитих жанрова и стилова, од увертира Бетовена (Beethoven), Моцарта (Mozart), Вебера (Weber) и Вагнера (Wagner), преко симфонија класицизма и романтизма, до солистичких концерата, вокално-инструменталних композиција и концертних комада свих епоха. Оркестар посебну пажњу посвећује неговању музике домаћих аутора, Стевана Христића, Петра Коњовића, Божићара Трудића, Константина Бабића, Душана Радића, Владимира Тошића,

Светислава Божића. Радио-телевизија Србије је снимила два документарна филма о Оркестру, поводом јубилеја – двадесет и двадесет пет година постојања.

МИКИЦА ЈЕВТИЋ, диригент (Србија)

Дипломирао је дириговање на Националној музичкој академији Украјине у Кијеву 2003. године код професора Алина Власенка и хармоник у код професора Павела Фењука.

Од 2001. до 2003. године био је диригент Симфонијског оркестра и Оперског театра града Дњепропетровска у Украјини. Са Гудачким оркестром Кијевске музичке школе наступао је у Шпанији, Пољској, Немачкој, Португалији. Имао је бројне концерте с Националним симфонијским оркестром Украјине. Од 2005. године ради као диригент оркестра музичке школе у Шапцу. Стални је диригент Оркестра Српског народног позоришта у Новом Саду од 2011. године. Репертоар Микице Јевтића обухвата опере *Евгеније Оњегин* П. И. Чајковског, *Травијата*, *Набуко* и *Риголето* Ђузепе Вердија (Verdi), затим оперу *Фигарова женидба* В. А. Моцарта (Mozart) и *Царска невеста* Н. Римског-Корсакова, као и балете *Крцко Орашчић* и *Лабудово језеро* П. И. Чајковског и *Дон Кихот* Л. Минкуса (L. Minckus). Добитник је прве награде на првом Међународном такмичењу диригената „Стефан Турчак“ у Кијеву 2006. године. Том приликом, члан жирија, диригент Саулиус Сандецкис је изјавио: „*Млади музичар је испољио изузетне диригентске способности, показао музикалност и одличну диригентску школу коју је стекао на Националној музичкој академији у Кијеву. Микица Јевтић је талентован и изузетно професионално*

припремљен диригент. Његов уметнички пут заслужује пажњу и подршку.“

Хор и Оркестар Српског народног позоришта (Нови Сад)

Несумњив је дугогодишњи високи уметнички квалитет Хора Српског народног позоришта. Датумом оснивања Хора, сматра се 16. новембар 1947. године, када је изведена премијера *Травијате* после обнављања Опере. Тадашњи Хор је био у хонорарном ангажману и тек од сезоне 1948/49. Опера добија свој сталан Хор. Од својих почетака, Хор је с Оркестром био један од најпоузанијих стубова Опере Српског народног позоришта. Високе критеријуме у хорском певању поставио је још први диригент, Војислав Илић, а свој допринос у одржавању и унапређивању дали су и остали диригенти и корепетитори: Милутин Ружић, Ладислав Перлдик, Владимир Тополковић, Мира Глигић, Љиљана Крџалић, Ангелина Стефановић, Виктор Шафранек, Берислав Скендеровић, Борис Черногубов, Еуген Гвоздановић, Јурај Фелик, Весна Кесић Крсмановић, Наталија Михајловна Арефјева и др. Од 1980. до 1989. на иницијативу чланова Хора и диригента Јураја Ферика, деловао је Камерни хор музичког центра Војводине са циљем да представи дела вокално-инструменталне музике разних епоха, од вокалне полифоније XVI века, преко барокне, до савремене југословенске вокалне музике. Део чланова Хора Опере који су се огледали на пољу духовне музике, 1996. године су се окупили у Мушком камерном хору и освојили публику богатом концертном активностју. На њиховом репертоару су литургије, првенствено домаћих аутора. Посебно је значајно прво извођење *Литургије* Јосифа Маринковића. Такође изводе *Божанствено литургију* Франческа Синика (Sinico), *Литургију* Роберта То-

лингера, *Литургију* Владимира Боберића. Значајни наступи били су у *Реквијуму* Моцарта (Mozart), *Реквијуму* Вердија, *Кармини бурани* Орфа (Orff), *Четири годишња доба* Хајдна (Haydn), *Везиљама слободе* Вукдраговића, *Јами* Херцигоње, *Војводини* Бручија и др. Женски камерни хор делује од 2002. под руководством Весне Кесић Крсмановић. На репертоару су дела највећих светских и домаћих аутора хорске музике: Ласоа (Lasso), Палестрине (Palestrina), Албинионија (Albinoni), Кодалја (Kodály), Моцарта, Перголезија (Pergolesi), а највеће домете ансамбл је постигао у извођењу *Божанствене литургије Св. Јована Златоустог* (Стевана Мокрањца, Аркадија Дубенског, Марка Тајчевића) 2003. године.

Позориште је септембра 1945. ангажовало музичаре Зору Душановић, виолинисткињу, и Лајоша Кесегија, обоисту, што је почетак формирања позоришног оркестра. У наредним годинама, Позориште је ставило да прима нове музичаре, тако да је оснивањем *Опере* 1947, Позориште имало формиран Оркестар који је до сезоне 1948/49. био хонораран. Од тада до данас, Оркестар чини један од главних ослонаца сваког оперског извођења. Висок квалитет уметничког рада одржава се сталним стручним усавршавањем у виду учествовања у другим уметничким ансамблима и установама, у Новосадској филхармонији, оркестрима Радио Новог Сада, Новосадском камерном оркестру, Музичкој школи „Исидор Бајић“, касније и у Музичкој академији. Анасамбл *Опере* Српског народног позоришта и данас има врхунске солисте, певаче и музичаре који изводе дела интернационалног и националног оперског наслеђа, оперете, мјузикле, хорску музику и богату оркестарску продукцију.

(Из текста Милене Лесковац, у: <http://www.snp.org.rs/latinica/stranice/opera/istorijat>)

Хор „Viva vox“ (Србија)

Ансамбл је настао захваљујући ентузијазму и незауостављивој енергији Јасмине Лорин која је као професор Земунске гимназије пуних 14 година била диригент школског хора. Чланови хора су се 2003. године заједно с диригенткињом придружили КУД-у „Бранко Радичевић“, а 9. маја 2005. званично су се регистровали као самостални хор „Viva vox“. У почетку, хор се бавио класичном музиком, изводећи дела Мокрањца, Вујића, Моцарта, Хендла... Међутим, увек су највише уживали у забавним делима којима су боље допирали до публике. Од 2008. године сами пишу аранжмане за песме група „Queen“, „Abba“, „Вампири“, које изводе без пратње инструмената, а од 2009. године у свој наступ су укључили и битбокс. Хор редовно одржава новогодишње концерте, а 2010. године је ово традиционално дешавање први пут било концепирано као целовечерњи а капела поп-рок концерт. Земунски Дом ваздухопловства био је премали да прими све заинтересоване. Само неколико месеци након тога, у мају, концерт у Дому омладине Београда распродат је данима пре самог наступа. Снимак с тог концерта њиховог извођења песме „Du hast“ немачког индустријал-метал бенда „Rammstein“ у року од неколико дана обишао је цео свет и донео хору милионску популарност на сајту Ју-тјуб. Након бурних реакција из света, и јавност у Србији поклонила је више пажње хору који након тога бележи бројна гостовања на фестивалима и телевизијским и радијским емисијама. Крајем 2011. године хор „Viva vox“ је донео одлуку да свој традиционални годишњи концерт одржи у великој сали београдског Центра „Сава“, капацитета преко 3500 места. Показало се да је та одлука била исправна, будући да су карте распродате две недеље унапред. „Viva vox“ је своје извођење обогатио визуелним елементима какве је мало ко очекивао на наступу једног хора. У будућности, хор „Viva

vox“ ће наставити да се бави а капела обрадама популарне музике уз пратњу битбокса, али и да експериментише с различитим жанровима и помера границе могућег када је у питању људски глас. Наступили су на више домаћих манифестација, као што су Светосавска академија (Скупштина града Београда, 2007), хуманитарни концерт „За трећу генерацију“ (Коларац, 2009), представа „Брод плови за Београд“ (Атеље 212, 2009), Улица отвореног срца (Београд, 2010), 50. фестивал „Мост генерација“ (Књажевац, 2011), фестивал „Cantat Novi Sad“ (Нови Сад, 2011), смотра уметности „Мермер и звуци“ (Аранђеловац, 2011), Смедеревска јесен (Смедерево, 2011), фестивал „Jazz & Blues“ (Кикинда, 2011), Београдски фестивал пива (Београд, 2012) итд. Године 2013. је почела великим успесима. Након три концерта у три узаступне вечери у Центру „Сава“, хор „Viva vox“ је наступио на новогодишњем концерту у седишту Генералне скупштине Уједињених нација у Њујорку. Хор је остварио бројне концерте на турнејама у Грчкој, Бугарској, Хрватској, Пољској, Чешкој, Црној Гори.

АЛЕКСАНДАР МАЏАР, клавир (Швајцарска/Белгија)

Клавир је почео да учи у класи проф. Гордане Малиновић. Студирао је код проф. Арба Валдме (Arbo Valdma), проф. Елисо Вирсалдзе (Elisio Virsaladze) и проф. Данијела Блументала (Daniel Blumenthal) у Новом Саду, Београду, Москви и Бриселу. Усавршавао се на мајсторским курсевима Ђерђа Куртага (György Kurtág) и Валерије Сервански (Valeria Servansky). Александар Маџар је добио бројне награде на међународним такмичењима, међу којима су „Награда Беренрајтер“ (Bärenreiter Award) (1985), лауреат Међународног такмичења у Женеви (1987) и Међународног такмичења „Бузони“ у Болцану (1997), затим

трећа награда на Међународном пијанистичком такмичењу у Лидсу (1996), прва награда на Пијанистичком такмичењу „Умберто Микели“ у Милану (1997).

Године 1990. дебитовао је с оркестром Берлинске филхармоније под диригентском палицом Ивана Фишера (Iván Fischer). Од тада редовно наступа широм Европе, али и на турнејама у Северној и Јужној Америци, Јужноафричкој Републици и земљама источне и југоисточне Азије. Као солиста наступао је с Европским камерним оркестром, Краљевском филхармонијом из Лондона, Енглеским камерним оркестром, оркестрима Би-Би-Си-ја, Келнског и Франкфуртског радија, са Чешком филхармонијом, оркестром лајпцишког Гевандхауса, Националним оркестром Белгије, Будимпештанским фестивалским оркестром, а оркестре су водили познати диригенти: Иван Фишер (Iván Fischer), Андре Превен (André Previn), Марчело Виоти (Marcello Viotti), Паво Јарви (Paavo Järvi) и други. Такође, активно се бави и камерном музиком, сарађујући с истакнутим уметницима.

Дискографија Александра Маџара укључује оба клавирска концерта Фредерика Шопена (F. Chopin) за издавачку кућу „БМГ Класик“ (1997), затим дела Мануела Шабријеа за „Арион“ (1999), као и дела Елиота Картера (Elliot Carter), Сергеја Рахмањинова (Sergei Rachmaninov) и Алфреда Шниткеа (Alfred Schnittke) за шведску кућу „Интим Музик“. Маџар се редовно бави педагошким радим на Краљевском фламанском конзерваторијуму у Бриселу, где ради као професор клавира.

Покровитељи фестивала СОМУС 2013:

Град Сомбор

Покрајински секретаријат за културу АП Војводине

Медијска подршка:

Фестивал помогли:

Бошковић Аграр д.о.о. (Алекса Шантић)

Петар Рончевић (Станишић)

Драган Тепавац и остали од Чонопља

33 Тепкос (Чонопља)

